

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Justyna Dałkowska

Protokolant: Sylwia Adamczyk, Magdalena Jankowska, Anna Domalewska, apl. Katarzyna Duszyńska

Po rozpoznaniu dnia 14 czerwca 2013 r, 30 sierpnia 2013 r, 14 października 2013 r, 29 listopada 2013 r, 13 stycznia 2014 r, 27 marca 2014 r.

W obecności Prokuratora: Elżbiety Koperkiewicz- Pietrzak, Iwony Gromadzkiej, Moniki Kazana, Renaty Banasiak, Tomasza Mioduszewskiego, Anny Jackiewicz.

sprawy:

1. K. R.

urodzonego (...) w W.

syna A. i G. z d. S.

Oskarżonego o to, że w dniu 11 września 2012 r. w W., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1), dokonał umyślnego uszkodzenia samochodu marki L. (...) o nr rej. (...), w ten sposób, że uderzali drewnianym kijem bejsbolowym i metalowym łomem w pojazd, czym spowodowali pęknięcie szyby przedniej oraz szyby w drzwiach bocznych prawych, gdzie wartość strat wyniosła 4.000 zł na szkodę S. G.

- tj. o czyn z art. 288§1 kk

2. K. M. (1)

urodzonego (...) w O.

syna W. i M. z d. J.

Oskarżonego o to, że w dniu 11 września 2012 r. w W., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. R., dokonał umyślnego uszkodzenia samochodu marki L. (...) o nr rej. (...), w ten sposób, że uderzali drewnianym kijem bejsbolowym i metalowym łomem w pojazd, czym spowodowali pęknięcie szyby przedniej oraz szyby w drzwiach bocznych prawych, gdzie wartość strat wyniosła 4.000 zł na szkodę S. G.

- tj. o czyn z art. 288§1 kk

orzeka:

1. oskarżonego K. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 288§1 kk, z tą zmianą, że wartość szkody określa na kwotę 538,09 (pięćset trzydzieści osiem złotych i dziewięć groszy) i za to na podstawie art. 288§1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

2. oskarżonego K. M. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 288§1 kk, z tą zmianą, że wartość szkody określa na kwotę 538,09 (pięćset trzydzieści osiem złotych i dziewięć groszy) i za to na podstawie art. 288§1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności
3. na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1pkt. 1 kk wykonanie wymierzonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszają na okres próby: wobec K. R. - 3 (trzech) lat, zaś wobec K. M. (2) 5 (pięciu) lat
4. na podstawie art. 72§2 kk zobowiązuje solidarnie obu oskarżonych do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. G. kwoty 538,09 (pięćset trzydzieści osiem złotych i dziewięć groszy) w terminie 1 (jednego) roku od uprawomocnienia się wyroku
5. na podstawie art. 73§1 kk oddaje obu oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora
6. na podstawie art. 44§2 kk orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/1725/12 pod pozycją od 1 do 3
7. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego K. M. - adw. M. K. (2)kwotę 672 (sześćset siedemdziesiąt dwa) złote, oraz na rzecz obrońcy oskarżonego K. R.– adw. L. K.kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem złotych) złotych – obie kwoty powiększone o wartość podatku VAT, tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonym z urzędu
8. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia obu oskarżonych od kosztów sądowych, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa

Sygn. akt: II K 900/12

UZASADNIENIE

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 2012 roku około godziny 22.30 S. G. wraz z P. D. siedzieli w samochodzie dostawczym marki L. o nr. rej. (...), który stanowił własność S. G.. W ww. pojeździe spożywali alkohol. Samochód zaparkowany był przed bramą na podwórku kamienicy przy ul. (...) w W..

Dowód: zeznania P. D. – k. 49-50, 208-210, zeznania S. G. – k. 23-25, 132v, protokół oględzin rzeczy – k. 15-16, protokół użycia urządzenia badającego stężenie alkoholu u S. G. –k. 21

W pobliżu samochodu (...)przechodzili K. M. i K. R.wraz z towarzyszącymi im K. K.oraz M. H.. Pojazd zaparkowany był w taki sposób, że przechodzące obok, wymienione powyżej osoby, szły jedna za drugą. Pierwsze szły M. H.i K. K., a w pewnym odstępie za nimi oskarżeni. W momencie przechodzenia obok pojazdu M. H.usłyszała poprzez otwarte okno samochodu gwizdnięcie i poczuła, że została złapana za rękę przez osobę z zaparkowanego pojazdu.

Dowód: zeznania M. H. –k. 35-35v, 196-197, zeznania K. K. –k. 33-34, wyjaśnienia K. R. – k. 39-40, wyjaśnienia K. M. (2) –k. 43-44

Zaistniała sytuacja (gwizdy na M. H. i złapanie jej za rękę) wywołała wśród uczestniczących w niej osób tj. M. H., K. K., P. D., S. G. oraz oskarżonych kłótnię, w której padały wzajemne wyzwiska i słowa wulgarne. M. H. i K. K. próbowały odciągnąć z miejsca zdarzenia oskarżonych i uspokoić ich. Po pewnym momencie oskarżeni wraz z towarzyszącymi im M. H. i K. K. oddalili się.

Dowód: zeznania P. D. – k. 49-50, zeznania M. H. – k. 35-35v, 196-197, zeznania K. K. - k. 33-34, 194-196, wyjaśnienia K. R. – k. 39-40, wyjaśnienia K. M. (2) –k. 43-44

Po oddaleniu się z miejsca zdarzenia K. M. i K. R. udali się do zaparkowanego na ul. (...) samochodu O. (...) – należącego do K. M. (2) i wyjęli z niego metalowy łom oraz kij bejsbolowy. Metalowy łom był trzymany w rękę przez K. M. (2), natomiast kij bejsbolowy posiadał K. R..

Dowód: protokół przeszukania pojazdu O. (...) – k. 12-14, wyjaśnienia K. M. (2) –k. 43-44, 207-208, wyjaśnienia K. R. –k. 39-40, zeznania K. K. –k. 33-34, 196-197

Następnie oskarżeni wrócili do miejsca, gdzie zaparkowany był samochód (...) pokrzywdzonego i za pomocą łomu oraz kija bejsbolowego zaczęli uderzać w przednią i boczną szybę zaparkowanego pojazdu, doprowadzając do ich zbitcia. Uderzenia były kierowane przez obydwu oskarżonych. Po zakończeniu uderzania ww. narzędziami w szybę przednią i boczną oskarżeni odeszli od pojazdu. W momencie dokonywania uderzeń pokrzywdzony wraz z P. D. cały czas znajdowali się we wnętrzu pojazdu.

Dowód: zeznania S. G. – k. 23-25, 132v, zeznania P. D. –k. 49-50, 208-209, zeznania K. K. –k. 33-34

Pokrzywdzony wraz z P. D. wezwali Policję. Przybyli na miejsce funkcjonariusze udali się w penetrację w kierunku wskazanym przez pokrzywdzonego. Na ul. (...), przy samochodzie O. (...) dokonali zatrzymania oskarżonych – którzy zostali rozpoznani przez pokrzywdzonego. Dokonano również przeszukania samochodu O. (...) o nr rej. (...), należącego do K. M. (2) i w jego wnętrzu ujawniono metalowy łom i kij bejsbolowy.

W wyniku uderzeń dokonanych przez oskarżonych w samochodzie (...) o nr rej. (...) powstały uszkodzenia szyby przedniej i bocznej. Na szybie przedniej powstały dwa pęknięcia w kształcie koła, wgłębione do wnętrza kabiny. Jedno z nich było o średnicy około 23 cm, a drugie o średnicy około 27 cm. Boczna szyba przy fotelu pasażera została wybita całkowicie.

Dowód: zeznania S. G. – k. 23-25, zeznania P. D. –k. 49-50, protokół oględzin rzeczy –k. 15-16, dokumentacja fotograficzna – k. 143-144

Stopień uszkodzenia szyb powodował, że kwalifikowały się one jedynie do wymiany przez zakład specjalizujący się w sprzedaży i montażu szyb samochodowych. Powołany w sprawie biegły określił wartość strat na kwotę 538,09 zł.

Dowód: opinia biegłego z zakresu kosztów napraw pojazdów – k. 246-250

Szyby w samochodzie (...) nie zostały wymienione i naprawione. Pokrzywdzony sprzedał pojazd z uszkodzeniami – obniżając przez to jego cenę.

Dowód: zeznania S. G. –k. 132v

K. M. jest żonaty i posiada na utrzymaniu 2 dzieci. Utrzymuje się z prac dorywczych i nie posiada żadnego majątku. Jest osobą karaną, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 43-44, k. 157, dane o karalności –k. 232-233

K. R. jest kawalerem, nie posiadającym nikogo na utrzymaniu. Z wykonywanych prac budowlanych osiąga dochód 2500 zł miesięcznie, z czego kwotę około 2000 złotych przeznacza na ratę kredytu mieszkaniowego w wysokości 560 000 złotych. Jest osobą karaną, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k.39-40, k. 157, dane o karalności –k. 229-230

Oskarżony K. R. przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że uczestniczył w kłótni z pokrzywdzonym, który siedział w samochodzie marki L. (...). Kłótnia ta wywiązała się na tle zaczepienia dziewczyny oskarżonego - M. H. przez pokrzywdzonego. Po oddaleniu się od tego miejsca zauważył on leżący przy kontenerze na śmieci kij bejsbolowy,

podniósł go, wrócił do zaparkowanego samochodu, a następnie kijem tym uderzył dwa razy w przednią szybę samochodu, po czym oddalił się. Dodał także, że K. M. nie dokonywał żadnych uderzeń i stał z boku.

Oskarżony K. M. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż uczestniczył w awanturze przed zaparkowanym pojazdem (...). Po oddaleniu się z tego miejsca, z własnego samochodu O. (...) wyjął metalowy łom, a w tym czasie K. R. znalazł w pobliżu kij bejsbolowy. Następnie K. R. uderzył dwa razy w przednią szybę, na której pojawiły się pęknięcia. K. M. zaprzeczył by dokonywał jakichkolwiek uderzeń samochodu, a zabrany przez niego łom miał stanowić tylko środek obrony przed K. R., który posiadał kij bejsbolowy, a po spożyciu alkoholu stawał się agresywny.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. R. jedynie w części. Na wiarę zasługują podane przez niego okoliczności związane z tym, że dokonał o uderzeń kijem bejsbolowym w przednią szybę pojazdu. Są one zbieżne z zeznaniami świadków S. G. oraz P. D., którzy zeznali, że oskarżony wykonywał takie uderzenia. Korespondują one również z dokumentacją fotograficzną i dokonanymi na miejscu zdarzenia oględzinami. Oskarżony wyjaśnił, że dokonał dwóch uderzeń w przednią szybę i ślady tych uderzeń w postaci okrągłych, wklęsłych uszkodzeń szyby są widoczne na znajdujących się w materiale zdjęciach jak i zostały opisane w protokole oględzin.

Sąd za niewiarygodne uznał natomiast wyjaśnienia dotyczące okoliczności związanych ze znalezieniem kija bejsbolowego na ulicy, obok kontenera na śmieci. Nie zasługują na danie wiary również wyjaśnienia zmierzające do zdjęcia odpowiedzialności z K. M. (2) – który miał zdaniem oskarżonego jedynie stać obok z łomem w ręku.

Wyjaśnienia odnośnie kija bejsbolowego są sprzeczne z zeznaniami świadka K. K., która stwierdziła, że oboje oskarżeni z samochodu K. M. (2) wyjęli przedmioty.

Nadmienić należy także, że okoliczność przypadkowego znalezienia na ulicy kija bejsbolowego, który został od razu użyty przez oskarżonego do uszkodzenia szyb pojazdu jawi się jako nieprzekonywująca i pozbawiona jakiegokolwiek prawdopodobieństwa zaistnienia. Należy również mieć na uwadze to, że kij bejsbolowy został po zdarzeniu ujawniony w samochodzie drugiego oskarżonego. Daje to podstawę do uznania, że oskarżony K. R. z samochodu O. (...) K. M. (2) zabrał kij, a następnie oddał go z powrotem drugiemu z oskarżonych, a nie np. wyrzucił znaleziony przed momentem przedmiot.

W ocenie Sądu nie zasługują na wiarę również podawane przez oskarżonego okoliczności, iż K. M. jedynie stał z boku i nie dokonywał uderzeń. W sprzeczności z tymi wyjaśnieniami stoją zarówno zeznania pokrzywdzonego oraz świadka P. D. – którzy stanowczo stwierdzili, iż widzieli jak obaj oskarżeni dokonują zniszczeń szyb w samochodzie pokrzywdzonego. Dodatkowo P. D. zeznał, że uderzeń w szybę przednią dokonała jedna osoba, a w szybę boczną inna. Również oględziny samochodu i dokumentacja fotograficzna wskazują, że oprócz zniszczeń przedniej szyby – do czego przyznał się oskarżony K. R., również szyba boczna została wybita.

Z kolei wyjaśnienia K. M. (2) zostały uznane za wiarygodne jedynie w części odnoszącej się do awantury mającej miejsce przed dokonaniem uderzeń w szyby oraz w zakresie tego, że wyjął on ze swojego samochodu łom. Sąd nie dał wiary temu, że drugi z oskarżonych kij bejsbolowy znalazł na ulicy, albowiem K. K. jednoznacznie zeznała, iż widziała obu oskarżonych wyjmujących z samochodu przedmioty. Nie zasługują na wiarę również wyjaśnienia wskazujące, że oskarżony tylko stał z łomem w ręku, nie dokonując nim żadnych uderzeń. Należy wskazać, że zarówno pokrzywdzony jak i świadek P. D. zeznali, że zniszczeń dokonały dwie osoby. Dodatkowo P. D. zeznał, jak te osoby wyglądały. Obu świadków rozpoznało również w oskarżonym sprawcę zniszczeń. Należy również wskazać na fakt, że K. M. nie potrafił wyjaśnić dlaczego wyjął ze swojego samochodu łom, nie chcąc jednocześnie dokonać za jego pomocą zniszczenia samochodu pokrzywdzonego. Wyjaśnienia wskazujące, że powodem wyjęcia i posiadania łomu była obawa przed zachowaniem drugiego oskarżonego, który był agresywny, nie są logiczne. Obawa ta w niczym nie była uzasadniona, gdyż K. R. był osobą dla oskarżonego znaną, wspólnie spędzali oni ten czas, a agresja ze strony K. R. była cały czas kierowana przeciw pokrzywdzonemu i P. D. oraz pojazdowi w którym się znajdowali. Oskarżony przebywał też podczas całego przebiegu zdarzenia, jak również po jego zakończeniu w towarzystwie K. R.. W ocenie Sądu wyjaśnienia te

miały na celu jedynie podbudowanie przyjętej linii obrony zmierzającej do wykazania, że oskarżony nie przyczynił się w żadnym stopniu do powstania uszkodzeń pojazdu pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu na uwagę zasługuje również okoliczność, że oskarżony K. M. wziął udział w postępowaniu mediacyjnym i na mocy ugody z pokrzywdzonym zobowiązał się do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty w wysokości 500 zł do dnia 20 maja 2013 roku. Zachowanie to nie może zostać uznane za racjonalne postępowanie osoby niewinnej, która zamierza dowodzić tego, że czynu nie popełniła. Zobowiązanie do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego tej kwoty należy odczytać jako zamiar zadośćuczynienia za popełniony czyn, a nie bezpodstawne przekazanie pokrzywdzonemu kwoty w wysokości 500 zł, tym bardziej że oskarżony dodatkowo przeprosił pokrzywdzonego.

Zeznania pokrzywdzonego S. G. oraz P. D. zostały uznane za wiarygodne w znacznej części, jednakże z wyłączeniem fragmentów odnoszących się do określenia wysokości poniesionej szkody. W takim zakresie są one spójne, logiczne i korespondują ze sobą.

Na dokonane ustalenia faktyczne nie mogły mieć jednak wpływu zeznania S. G. związane w wyrządzoną mu szkodą – określoną przez niego na kwotę 4 000 złotych. Sam pokrzywdzony zeznał, że kwota ta została zaproponowana przez Policję. Jednocześnie uzyskana opinia biegłego wskazuje, że kwota ta była znacznie zawyżona.

Zeznania świadków K. K. i M. H. zostały uznane za wiarygodne w części. Sąd miał na względzie to, że świadkowie ci są znajomymi oskarżonych i mogą próbować swoimi zeznaniami umniejszyć stopień winy oskarżonych. Sąd dostrzegł również, że zeznania te są w części sprzeczne, gdyż K. K. zeznaje, jak widziała że obaj oskarżeni uderzają przedmiotami w samochód pokrzywdzonego, a M. H., stojąca obok K. K., zeznała, że nie widziała, co oskarżeni robili przy samochodzie pokrzywdzonego. Rozbieżne są też zeznania odnośnie tego, co świadkowie zaobserwowali w momencie, gdy oskarżeni stali przy samochodzie O. (...) i który z nich co wyjmował. Sąd nie dał więc wiary temu, że M. H. nie widziała, co oskarżeni wyjmowali z samochodu O. (...), a także że nie widziała przebiegu zdarzenia przy samochodzie L..

Za wiarygodne w całości uznane zostały natomiast zeznania A. K.. Był on osobą obcą zarówno dla pokrzywdzonego jak i oskarżonych i w ramach obowiązków służbowych wykonywał swoje zadania. Jego relacja znajduje potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego i P. D.. Nie zawiera również ocen czy przypuszczeń.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania opinii powołanego w sprawie biegłego z zakresu napraw pojazdów samochodowych – M. R.. Opinia ta jest kategoryczna, nie zawiera wewnętrznych sprzeczności czy niejasności, jest jasna, a zawarte w niej wnioski w pełni wyczerpują materię, co do której powołanie biegłego było konieczne.

Pozostałe dowody na których Sąd się oparł ustalając stan faktyczny – protokoły oględzin, użycia urządzeń do mierzenia stężenia alkoholu, dokumentacja fotograficzna, protokół przeszukania pojazdu zostały sporządzone w zgodny z prawem sposób, przez uprawnione osoby. Nie noszą również śladów przerobień czy podrobień – tym samym brak jest podstaw do odmawiania im autentyczności czy prawdziwości. Nie były również kwestionowane przez strony na całym etapie postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Dokonane przez Sąd na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalenia faktyczne pozwalają na przyjęcie, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów – z tą zmianą, że wysokość poniesionej przez pokrzywdzonego szkody wynosiła 538,09 zł, a nie 4 000 zł.

Oskarżonym zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 kk, który penalizuje zniszczenie, uszkodzenie, lub uczynienie niezdatną do użytku cudzą rzecz ruchomą. Dokonane ustalenia faktyczne wskazują, że oskarżeni wspólnie i w porozumieniu uszkodzili samochód osobowy marki L. (...) będący własnością pokrzywdzonego w ten sposób że uderzając w niego kijem bejsbolowym i łomem spowodowali uszkodzenia szyby przedniej i bocznej prawej, powodując szkodę na rzecz S. G. w wysokości 538,09 zł.

Zachowanie oskarżonych w postaci uderzenia kijem bejsbolowym i łomem w samochód pokrzywdzonego spowodowało zniszczenia w postaci pęknięć szyby przedniej oraz wybicia szyby bocznej z prawej strony pojazdu. W wyniku tego pojazd pokrzywdzonego stał się niezdatny do użytku. Oznacza to, że tym samym oskarżeni wypełnili znamiona zniszczenia, które to zawiera w sobie takie oddziaływanie na rzecz, które prowadzi do zmian w tym przedmiocie decydujących o możliwościach jego wykorzystywania. Ustalone zniszczenia w decydującym stopniu wpłynęły na możliwość użytkowania pojazdu, który w takim stanie nie mógł uczestniczyć w ruchu drogowym z powodu braku widoczności przez szybę przednią oraz nie zapewniał odpowiedniego zabezpieczenia przed użyciem przez osobę do tego nieuprawnioną – poprzez zupełne wybicie szyby bocznej. Zarówno pęknięcia na szybie przedniej o średnicy 23 i 27 cm, jak i zupełne wybicie szyby bocznej w pełni wyczerpują znamię przestępstwa w postaci uszkodzenia rzeczy ruchomej. Uszkodzenie to polegało na wskazanym powyżej uczynieniu niezdatnym do użytku rzeczy – tj. pojazdu pokrzywdzonego.

Dokonane przez oskarżonych zniszczenia cechują się również nieodwracalnością, gdyż nie istnieją żadne sposoby odwrócenia wyrządzonych szkód – poza całkowitą wymianą szyb.

Uzyskana opinia biegłego z zakresu określenia wysokości szkód pozwoliła Sądowi na ustalenie rzeczywistego uszczerbku po stronie pokrzywdzonego. W niniejszej sprawie szkoda ta stanowiła różnicę pomiędzy tym, ile za ile pokrzywdzony dokonałby sprzedaży samochodu bez zniszczeń, a ile faktycznie uzyskał ze sprzedaży samochodu.

Sąd nie miał równie wątpliwości, że przedmiotem czynu zabronionego była cudza rzecz, w tym przypadku ruchoma. Za taką należy uznać samochód osobowy (...), który był własnością pokrzywdzonego.

Oboje oskarżeni są osobami dorosłymi i w pełni poczytalnymi. Z okoliczności sprawy nie wynika, by ich zdolność rozpoznania własnych działań w chwili czynu była w jakikolwiek sposób zaburzona. Oskarżeni mieli obiektywną możliwość zachowania zgodnego z prawem, a pomimo tego zdecydowali się na wyjęcie z samochodu K. M. (2) kija bejsbolowego i łomu, a następnie dokonania tymi narzędziami uderzeń w samochód pokrzywdzonego. Mając na uwadze powyższe, oskarżonym można przypisać winę. Działali oni również umyślnie z zamiarem bezpośrednim. W ocenie Sądu ich czyn jest również społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy. Należy mieć na względzie, że działanie oskarżonych było w zasadzie niczym nie usprawiedliwione, gdyż nie można za takie uznać nielegalnego „odwetu” za zaczepienie znajomych oskarżonych. Również wysokość poniesionej szkody przemawia za tym, że w sprawie nie można mówić o znikomym stopniu społecznej szkodliwości. Sąd zwrócił również uwagę, że oskarżeni dysponowali narzędziami, które w zasadniczy sposób zwiększały rozmiar dokonanych zniszczeń, a także to że znajdowali się pod wpływem alkoholu.

Czyn oskarżonych należy zakwalifikować jako współsprawstwo. Ta forma zjawiskowa popełnienia czynu zabronionego, określona w art. 18 § 1 kk, polega na wspólnym wykonaniu czynu zabronionego przez co najmniej dwie osoby pozostające w porozumieniu. Sprawstwo w niniejszej sprawie należy uznać za wielosprawstwo, gdyż każdy z oskarżonych swoim działaniem wypełnił wszystkie ustawowe znamiona czynu zabronionego uszkodzenia mienia.

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i § 2 kk, Sąd uznał, że adekwatną dla K. R. będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności wraz z orzeczeniem środków karnych w postaci obowiązku naprawienia szkody oraz dozorem kuratora. Kara ta oraz środki karne zostały wymierzone według uznania Sądu, jednak z baczeniem na to, by była ona orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę.

Jednocześnie w polu widzenia Sądu pozostawało, by orzeczona kara nie przekroczyła stopnia winy, a także by uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu. Ponadto wzięto pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę uwzględniono motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy i zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa.

Stopień zawinienia K. R. uznano za wysoki. Zauważyć należy, że oskarżony jest osobą dostatecznie dojrzałą, zorientowaną w obowiązujących w społeczeństwie normach i mającą pełną świadomość, co do zachowań zakazanych.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego w ocenie Sądu jest znaczny. K. R. dokonał zamachu na cudze dobro w postaci mienia – które jest prawnie chronione. Oskarżony działał przy tym publicznie, używając przy tym narzędzia, za pomocą którego mógł wyrządzić znaczne szkody. Oskarżony działał przy tym umyślnie. Wyrządzona przez niego szkoda, choć nie była wygórowana, to jednak czyniła niezdatnym do użytku pojazd pokrzywdzonego, gdyż uderzyła w najbardziej newralgiczny element karoserii samochodu, jakim są szyby.

Przy wymierzaniu kary Sąd miał również na uwadze to, że motywem działania oskarżonego była chęć odwetu za zaczepki i kłótnię z towarzyszącymi oskarżonemu M. H. i K. K.. Motywację tą należy uznać za okoliczność obciążającą dla oskarżonego.

Sąd miał również na względzie uprzednią karalność oskarżonego – w tym to, że popełniał on już uprzednio przestępstwa przeciwko mieniu.

Przy wymiarze kary nie mogły zostać wzięte pod uwagę wyniki przeprowadzonej mediacji, albowiem w ocenie Sądu nie były one pozytywne. Co prawda zarówno pokrzywdzony jak i oskarżony podpisali ugodeę, jednak nie została ona przez oskarżonego wykonana. Trudno więc uznać jej wyniki za pozytywne, gdyż oskarżony nie uiścił na rzecz pokrzywdzonego kwoty, co której zapłaceniu zobowiązał się, podpisując ugodeę. Nie podjął też żadnych prób jej zapłaty, chociażby ratalnie.

W ocenie Sądu wymierzona w ten sposób kara oraz środek karny powinny odnieść właściwy skutek zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

W zakresie prewencji indywidualnej orzeczona kara oraz środek karny winny skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec jego powrotowi do przestępstwa oraz wzmocnić w oskarżonym poczucie odpowiedzialności za penalizowane przepisami kodeksu karnego zachowanie. Natomiast w zakresie prewencji ogólnej orzeczona kara i środek karny uświadomią społeczeństwu, iż popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 kk wiąże się z reakcją wymiaru sprawiedliwości, która obejmuje nie tylko wymierzenie kary, ale także środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów.

Sąd na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk orzeczona wobec K. R. karę na okres trzech lat próby. W ocenie Sądu jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary. Sąd miał też na względzie, że ustawodawca przyznaje prymat karom wolnościowym – co mając na uwadze stan faktyczny, orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności jawi się jako zbyt surowe. Sąd uwzględnił również to, że oskarżony przyznał się do winy, złożył wyjaśnienia i nie próbował umniejszyć swojej winy.

Orzeczony okres próby w wymiarze 3 lat pozwoli oskarżonemu skuteczne działanie wychowawcze i pozwoli wymóc na nim zachowanie zgodne z prawem. Jednocześnie czas ten pozwoli na weryfikację trafności postawionej wobec oskarżonego prognozy kryminologicznej.

W stosunku do K. M. (2) Sąd, mając na uwadze dyrektywy zawarte w art. 53 § 1 i § 2 kk, uznał, że adekwatną karą będzie 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W polu widzenia sądu pozostawało to, by orzeczona kara była orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę, a jednocześnie nie przekroczyła stopnia winy, a także by uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu. Sąd baczyl także, że cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego zostały zrealizowane, a potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa były wypełnione. Wymierzając karę uwzględniono motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy i zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa.

Stopień zawinienia K. M. (2) jest wysoki. Oskarżony jest osobą dojrzałą, odpowiednio rozebraną w obowiązujących w społeczeństwie normach i mającą pełną świadomość, co do zachowań zakazanych.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego jest znaczny. Dokonał on zamachu na cudze mienie – które znajduje się pod ochroną prawa. Oskarżony działał przy tym w miejscu publicznym, używając przy tym łomu, za pomocą którego mógł wyrządzić znaczne szkody i który należy określić jako narzędzie niebezpieczne. Oskarżony działał przy tym umyślnie. Wyrządzona przez niego szkoda, choć jej wysokość opiewa na kwotę 538,09 zł, czyni jednak niezdatnym do użytku pojazd pokrzywdzonego. Dokonane uszkodzenia godzą w elementy niezbędne do poprawnego używania samochodu, czyli szyby.

Sąd miał również na względzie uprzednią karalność oskarżonego – w tym to, że popełniał on już uprzednio przestępstwa przeciwko mieniu.

Przy wymiarze kary Sąd nie brał pod uwagę wyników przeprowadzonej mediacji, albowiem nie były one pozytywne. Co prawda zarówno pokrzywdzony jak i oskarżony podpisali ugode, jednak nie została ona przez oskarżonego wykonana. K. M. wyjaśnił ponadto, że już po jej podpisaniu uznał, że nie jest to dobry sposób rozwiązania sprawy. Trudno więc uznać zobowiązania podjęte przez niego w ugodzie za szczere.

W ocenie sądu wymierzona kara i środki karne odniosą skutek zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

W zakresie prewencji indywidualnej orzeczona kara powinna skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec jego powrotowi do przestępstwa oraz wzmocnić w oskarżonym poczucie odpowiedzialności za zachowania niezgodne z prawem. Natomiast w zakresie prewencji ogólnej orzeczona kara wzmacnianie poczucia obowiązywania norm prawnych w społeczeństwie.

Sąd na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt kk orzeczoną wobec K. M. (2) karę na okres pięciu lat próby. W ocenie Sądu jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary. Sąd miał też na względzie, że ustawodawca przyznaje prymat karom wolnościowym – co mając na uwadze dokonane ustalenia faktyczne, jawi się jako zbyt surowe jeśli chodzi o karę bezwzględnego pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu orzeczony okres próby w maksymalnym wymiarze 5 lat odniesie wobec oskarżonego skuteczne działanie wychowawcze i pozwoli wymóc na nim zachowanie zgodne z prawem. Tak długi czas stosowania zawieszenia wykonania kary pozwoli na odpowiednią weryfikację trafności postawionej wobec oskarżonego prognozy kryminologicznej.

Zastosowane przez Sąd wobec oskarżonych środki karne są identyczne, stąd też celowe jest uzasadnienie ich orzeczenia łącznie.

Wobec obu oskarżonych orzeczono solidarnie obowiązek naprawienia szkody na podstawie art. 72 § 2 kk – z uwagi na uprzednie zawieszenie wobec obu oskarżonych orzeczonych kar pozbawienia wolności. Wysokość szkody, zgodnie z opinią biegłego, wynosiła 538,09 zł i do uiszczenia takiej też kwoty oskarżeni zostali zobowiązani. Solidarność w zapłacie znajduje uzasadnienie w tym, że działali oni wspólnie i w porozumieniu, oboje przyczyni się do jej powstania w takim samym stopniu, a konstrukcja współsprawstwa pozwala na przypisanie powstania szkody w pełnym wymiarze każdemu sprawcy.

W ocenie Sądu orzeczony na podstawie art. 73 § 1 kk wobec obojga oskarżonych dozór będzie przede dla nich przede wszystkim pomocą w unikaniu zachowań niezgodnych z prawem. Kurator dysponuje bowiem zarówno wiedzą jak i odpowiednimi możliwościami, które będą motywować oskarżonych do niepodejmowania zachowań zabronionych. Jednocześnie nadzór kuratora będzie efektywną formą sprawowania kontroli nad poczynaniami oskarżonych w okresie próby.

Orzeczenie o przepadku kija bejsbolowego i łomu jest uzasadnione tym, że służyły one do popełnienia przestępstwa popełnionego umyślnie. Zarówno charakter jak i właściwości tych przedmiotów są zarazem współmierne do wagi popełnionego czynu.

W myśl art. 626 § 1 kpk w orzeczeniu kończącym postępowanie sąd określa, kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu.

Sąd zwolnił obu oskarżonych od obowiązku ich zapłaty i przejął je na rachunek Skarbu Państwa, uznając że ich uiszczenie byłoby dla K. R. i K. M. (2) zbyt uciążliwe ze względu na ich sytuację majątkową i wysokość dochodów.

K. R. z uzyskiwanych dochodów jest zobowiązany regulować wysokie raty kredytu, które pochłaniają większość jego dochodów. K. M. posiada natomiast nieregularne dochody z prac dorywczych – uzyskiwane głównie w lecie.

Koszty postępowania w niniejszej sprawie wyniosły 938,39 zł – co mając na uwadze ustalenia dotyczące sytuacji majątkowej oskarżonych przemawia na rzecz obciążenia nimi Skarbu Państwa.

Rozstrzygnięcia w przedmiocie zasądzenia na rzecz obrońców oskarżonych kosztów nieopłaconej pomocy pranej udzielonej oskarżonym z urzędu oparto o treść art. 29 ust. 1 Ustawy Prawo o adwokaturze – zgodnie z którym Skarb Państwa ponosi koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Ich wysokość wynika z § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Na podstawie § 2 ust. 3 przywołanego rozporządzenia zasądzone kwoty powiększono o wartość podatku VAT.